

האומר פרק שלישי קידושין

סה.

עין משפט נר מצוה

עו א מיי פ"ט מהל'
 אישות הלכה נר מצוה
 עשין ממ טו"ש"ע אה"ע ק"ר
 ממ ספק א:
 עו ב מיי שם טו"ש"ע שם
 ספק ב:
 עו ג מיי שם טור ש"ע
 שם ספק ג:
 ע"ב ד מיי שם טו"ש"ע
 שם ספק ד:
 פ ה מיי שם הלכה נר מצוה
 טו"ש"ע שם ספק ו:
 פא ו מיי וסג"ג שם טור
 אה"ע שם:
 פב ז ח מיי פ"ד מהל'
 אישות הלכה ו סג"ג
 עשין ממ טו"ש"ע אה"ע
 סיומן ממ ספק ב:
 פג ט מיי שם פ"ט הלכה
 נר מצוה שם טו"ש"ע
 אה"ע סיומן ממ ספק ה:
 פד י ב מיי פ"י מהל'
 גירושין הלכה י"ח
 סג"ג עשין נ טו"ש"ע אה"ע
 סיומן קמ"ט ספק ב:

מוסף תוספות

א. מנחם ב"ד. מוס' י"ד.
 וליכא לומר דהכא מיידי
 כגון דאמר קדשתני
 והכנסתני לחופה, דא"כ
 כשתנן גט אמאי כופין
 ליתן כתובה דלמא על
 הקדושין הורה ולא על
 הגירושין. מוס' ה"א"ש.
 ב. דאי כתב לה הכי מצי
 למימר לא קדשתך דאין
 דרך לכתוב כתובה קודם
 קידושין. מוס' צ"מ"א אפי'
 באתרא דכתבי והדר
 מקדשי לא היתה הכתובה
 באה ליה האישא קודם
 קידושה. מוס' ה"א"ש.

ואם נתן גט מעצמו בופין אותו ליתן כתובה. מכלן יש להוכיח
 דלמננה מן האירוסין יש לה כתובה ואפילו לא כתב דהא
 מסתמא הכא מיידי דלא כתב לה דאי כתב לה א"כ מאי מצדקין שייך
 למימר הכא-אלא ש"מ דמיידי הכא דלא כתב לה כתובה ואפ"ה קאמר
 כופין אותו ליתן כתובה וצדק
 הכותב (כתובות פ"ט): דבעי אלמנה מן
 האירוסין יש לה כתובה או אין לה
 כתובה היה יכול להוכיח מהכא אצל
 לא רלה * שהרי לא רלה להוכיח
 מהאמרוזין כי אם מן המשנה א:
 לא

התם תנא קמנה דידה לאיסורא והוא הדין להך דקשישא מינה הכא אם
 איתא דאיכא ניתייה אמר ליה (ב) רב הונא ברביה דרב יהושע לרבא הא
 פסח דכי כת אחת דמי ופליגי אמר ליה התם בלישנא דעלמא קמיפלגי מר
 סבר עד פני הפסח עד קמי פיסחא ומר סבר עד דמופגי פיסחא:
מתני' האומר לאשה קדשתך והיא אומרת לא קדשתני הוא אסור
 בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו והיא אומרת קדשתני והוא אסור
 קדשתך הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו קדשתך והיא אומרת
 לא קדשת אלא בתי הוא אסור בקרובות גדולה וגדולה מותרת בקרוביו
 הוא מותר בקרובות קטנה וקטנה מותרת בקרוביו יקדשתני את בתך והיא
 אומרת לא קדשת אלא אותי הוא אסור בקרובות קטנה וקטנה מותרת
 בקרוביו הוא מותר בקרובות גדולה וגדולה אסורה בקרוביו: **גמ'** האומר
 לאשה קדשתך וכו': וצריכא דאי אשמעינן גביה דידה משום דגברא לא
 איכפת ליה ומיקרי אמר אבל איהו אימא אי לאו דקים לה בדיבורה לא הוה
 אמרה וליתסר איהו בקרובותיה קמ"ל: קדשתך והיא אומרת וכו': הא תו
 למה לי איצטרך ס"ד אמינא מדאורייתא הימניה רחמנא לאב* מדרבנן
 הימניה לדידה ותיתסר ברתה בדיבורה קא משמע לן: קדשתני את בתך
 וכו': הא תו למה לי אידי דתנא הא תנא גמ' הא איתמר רב אמר כופין
 ושמאלא אמר מבקשין איהו אילימא ארישא לאו כופין איכא ולא מבקשין
 איכא אלא אסיפא בשלמא מבקשין לחיי אלא כופין אמאי אמר לא ניהא לי
 דאיתסר בקריבה אלא שמועתא אהדדי איתמר האמר בשלמא מבקשין ממנו
 ליתן גט אמר רב יאם נתן גט מעצמו כופין אותו ליתן כתובה איתמר גמ'
 אמר רב אחא בר אדא אמר רב ואמרי לה אמר רב אחא בר אדא אמר
 רב המנוגא אמר רב כופין ומבקשין תרתי ה"ק מבקשין ממנו ליתן גט ואם
 נתן מעצמו כופין אותו ליתן כתובה אמר רב יהודה והמקדש בעד אחד אין
 חוששין לקידושיו בעו מיניה מרב יהודה שניהם מודים מאי (ב) אין ולא ורפאי
 בדיה איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל המקדש בעד אחד אין חוששין
 לקידושיו ורפאי שניהם מודים איתביה רבא לרב נחמן האומר לאשה קדשתך
 והיא אומרת לא קדשתני הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו אי
 דאיכא עדים אמאי מותרת בקרוביו ואי דליכא עדים אמאי אסור בקרובותיה
 אלא לאו בעד אחד* הכא במאי עסקין כגון דאמר לה קדשתך בפני פלוני
 ופלוני והלכו להם למדינת הים איתביה (ג) המגרש את אשתו ולנה עמו
 בפונדקי ב"ש אומרים אינה צריכה הימנו גט שני וב"ה אומרים צריכה
 הימנו גט שני היכי דמי אי דאיכא עדים מאי טעמייהו דב"ש ואי דליכא עדים
 מאי טעמייהו דבית הלל אלא לאו בעד אחד וליטעמך אימא סיפא ומודים
 בנתגרשה מן האירוסין שאין צריכה הימנו גט שני מפני שאין לבו גם בה ואי
 סלקא דעתך עד אחד מהימן מה לי מן האירוסין מה לי מן הגשוואין אלא יהכא
 במאי עסקין כגון דאיכא עדי יחוד וליכא עדי ביאה בית שמאי סברי לא
 אמרינן

גב' וצריכא. לאשמעינן כוליה דמי שאסר עצמו דיבורו נאסר ומי שלא אסר עצמו אינו נאסר: גבי ידוהי. כי אמר קדשתך לא ניתסר
 אינה בקרוביו משום דליה שקורי משקר וגברא לא איכפת ליה אם אסר עצמו בקרובותיה חנם: ומקרי ואמר. קדשתיה ואע"ג דלא קדשה:
 אבל אימי. כי אמרה קדשתני דלסרה נפשה אכולי עלמא עד שימן לה גט אי לאו דקים לה דקדוש לא הוה אמרה ומסר איהו על פיה בקרובותיה
 ואפי' לא נתן לה גט: מדרבנן הימנוה. רבנן לאמה על הבת והתא צריכה גט ותאסר בקרובותיה: כופין. ליתן לה גט: לא כופין איכה כו'.
 דאין צריכה ממנו גט דהא קתני מותרת בקרוביו ואי צעיא גט הוה ניתסר צלחיו דהויל לה גרושה אחיו: ואלא אסיפא. דלמרה קדשתני
 דבעיא גט: בשלמא מבקשין. ממנו ליתן גט: לחיי. שרריך בקשה לאסור עצמו בקרובותיה כדי להמירה לישא הואיל ואין חפץ בה:
 ושמעסא דרב ושמואל אהדדי אסמר. לא לחלוק זו על זו צלו אלא להסוף האחרון מה שלא פירש הראשון: ואם נתן מקדש כופין
 אותו ליתן כתובה דגלי דעתיה דקדשה וארוסה יש לה (ט) כתובה: שניהם מודים. לדברי העד: מהו. הא (ז) דתניא אין חוששין משום דלא מהימן
 הוא והא הימנוה או דלמא משום דאין קדושין חלין בלא עדים וליף דבר דבר ממנוון* כתיב בעריות ערות דבר (דברים כד) ובמנוון כתיב על פי
 שני עדים יקום דבר (שם ט): אין ולא. לא היה מחויב בדבריו לא לאיסור ולא להיתר פעמים שאמר הן ופעמים שאמר לאו ורפיא בדירה
 ולא היתה מוחזקת הוראה זו בידו: איסמר גמי. לא גרסינן גמי: ואי ליכא עדים. ואפי' מודה אמאי אסור בקרובותיה ע"פ עצמו הלא
 צעיא קדושין אפילו לדבריו דאי גמי (ח) אמר בעד אחד הוה קדושין בשניהם מודים היכא דאין עד אחד לא (ט) אמרת דעד אחד חשיב לחייב
 שצויה דייני ממונות* הלכך צערוה נמי חשיב להמקיים קדושין בפניו בצלד שיהו שניהם מודים: אלא לאו בעד אחד. וקתני הוא אסור
 בקרובותיה אלמא לו נאסר דחשיב לאיתפוקי קדושין קמיה: קדשתיה בפני פלוני ופלוני. (י) דהוה להו קדושין גמרינן לכל דבריו ונאסר
 הוא לאסור את עצמו: ולנה עמו בפונדקי. ואפי' לאחר זמן: אי דליכא עדים. דנתקדשה צביאה: אלא לאו בעד אחד. ושניהם מודים:

אמרינן

אמנעיה שבת שניה השתרי. ארישא קאי דמספקא לכל כת שניה
 (ט) בגדולה אמנעיה לגבי מאן קרי לה גדולה אי לא לגבי קטנה דהאיא
 כת אלמא שבת אחת פליגי: בשאין שס. שבת שניה שום אמנעיה
 להכי תני אסורות כולן אבל אי הוה הסא אמנעיה הוה תני מתניין
 חוץ מן הקטנות שבקטנות ולא הוה
 תני חוץ מן הקטנה: והכי נמי
מסכתא. דדליכא אמנעיה עסקין:
דאם אישא דאיכה. אמנעיה וכולהו
 צעי לאשמעינן דאסורין נתנייה גבי
 אינו יודע וימלא הכי ואינו יודע אם
 גדולה שנגדולות אם גדולה שבקטנות
 או אמנעיה שבקטנות כולן אסורות
 אלא מכלל תנייה לאשמעינן צה
 איסורא שמת מינה קצירה ליה דלא
 אסירה וכי קתני כולן אסורות דליכא
 אמנעיה: וליטעמך. דלמרת דאי
 ק"ל דאסורות אמנעיה נמי קאי
 הוה מפרש לה: **אמנעיה שבת**
ראשונה. דודאי אסירה אם ישנה
 שם דהא (י) מודים דכל כת ראשונה לגבי
 כת שניה גדולה קרי לה ואסורה
 ניתייה צביאה כי היכי דנשמע מינה
 דאסורות עלה קאי ולא תיסק דלעתין
 למישרי ולומר דכי קתני כולן אסורות
 כשאין שם אמנעיה: הכי השתא.
 צביאה לא איצטרך ליה לפרושי דאף
 ע"ג דמתניין כולה בשאין שם אלא
 שמים בכל כת לא תיסק דלעתין דאי
 הוה שם אמנעיה לא הוה תני כולן
 אסורות דכיון דתנא קטנה דידה
 לאיסורא ולישמעינן דקרי לה גדולה
 כ"ש אמנעיה דקשישא מינה אלא כת
 שניה דכי לא תנא לה איכה למימר
 דמתניין בשאין שם אלא גדולה
 וקטנה אבל אמנעיה לא הוה קרי
 לה גדולה אם איתא דאיכה אמנעיה
 ואכולהו קאי אסורות ליתנייה צביאה
 ונשמע דאף היא אסורה דלא נטעי
 לאוקמא בשאין שם אמנעיה: והכי
פסח וכו' ופליגי. דאיכא ל"ד לימים
 אמנעיים נמי קרי פני הואיל ויש
 מאחר ממנו: **הסא בלישנא דעלמא**
פליגי. דמאן דלסר לאו משום
 דסבירא ליה דכל שיח מאחר ממנו
 קרי פני אלא משום דנשמע ליה
 בלשון בני אדם מיפני פיסחא קאמר
 שיהא הפסח פנוי פונה ועוצר:
מתני' הוא אסור בקרובותיה.
 דשוינהו עליה חתיכה דאיסורא
 צהולתמו: **ומותר בקרובות קטנה**
וכו'. שאין אמה נאמנת עליה ואף
 היא אינה צריכה גט דאי צעיא גט
 הויל לה גרושה* ונאסר בקרובותיה:
קטנה. הבת: גדולה. האם:

רב' וצריכא. לאשמעינן כוליה דמי שאסר עצמו דיבורו נאסר ומי שלא אסר עצמו אינו נאסר: גבי ידוהי. כי אמר קדשתך לא ניתסר
 אינה בקרוביו משום דליה שקורי משקר וגברא לא איכפת ליה אם אסר עצמו בקרובותיה חנם: ומקרי ואמר. קדשתיה ואע"ג דלא קדשה:
 אבל אימי. כי אמרה קדשתני דלסרה נפשה אכולי עלמא עד שימן לה גט אי לאו דקים לה דקדוש לא הוה אמרה ומסר איהו על פיה בקרובותיה
 ואפי' לא נתן לה גט: מדרבנן הימנוה. רבנן לאמה על הבת והתא צריכה גט ותאסר בקרובותיה: כופין. ליתן לה גט: לא כופין איכה כו'.
 דאין צריכה ממנו גט דהא קתני מותרת בקרוביו ואי צעיא גט הוה ניתסר צלחיו דהויל לה גרושה אחיו: ואלא אסיפא. דלמרה קדשתני
 דבעיא גט: בשלמא מבקשין. ממנו ליתן גט: לחיי. שרריך בקשה לאסור עצמו בקרובותיה כדי להמירה לישא הואיל ואין חפץ בה:
 ושמעסא דרב ושמואל אהדדי אסמר. לא לחלוק זו על זו צלו אלא להסוף האחרון מה שלא פירש הראשון: ואם נתן מקדש כופין
 אותו ליתן כתובה דגלי דעתיה דקדשה וארוסה יש לה (ט) כתובה: שניהם מודים. לדברי העד: מהו. הא (ז) דתניא אין חוששין משום דלא מהימן
 הוא והא הימנוה או דלמא משום דאין קדושין חלין בלא עדים וליף דבר דבר ממנוון* כתיב בעריות ערות דבר (דברים כד) ובמנוון כתיב על פי
 שני עדים יקום דבר (שם ט): אין ולא. לא היה מחויב בדבריו לא לאיסור ולא להיתר פעמים שאמר הן ופעמים שאמר לאו ורפיא בדירה
 ולא היתה מוחזקת הוראה זו בידו: איסמר גמי. לא גרסינן גמי: ואי ליכא עדים. ואפי' מודה אמאי אסור בקרובותיה ע"פ עצמו הלא
 צעיא קדושין אפילו לדבריו דאי גמי (ח) אמר בעד אחד הוה קדושין בשניהם מודים היכא דאין עד אחד לא (ט) אמרת דעד אחד חשיב לחייב
 שצויה דייני ממונות* הלכך צערוה נמי חשיב להמקיים קדושין בפניו בצלד שיהו שניהם מודים: אלא לאו בעד אחד. וקתני הוא אסור
 בקרובותיה אלמא לו נאסר דחשיב לאיתפוקי קדושין קמיה: קדשתיה בפני פלוני ופלוני. (י) דהוה להו קדושין גמרינן לכל דבריו ונאסר
 הוא לאסור את עצמו: ולנה עמו בפונדקי. ואפי' לאחר זמן: אי דליכא עדים. דנתקדשה צביאה: אלא לאו בעד אחד. ושניהם מודים:

אמרינן

(א) רב אלא בר מתנה לאמי
 והא. ק"ל (מהרש"ל ע"ש),
 (ב) כתובות ט, ג) (לעיל)
 קד ע"א (ד) ובכתיב:
 בקרובותיה (ה) (שבת
 ק"ג. קמ"ו. צ"מ יד:
 (ו) ובכתיב נוסף: הכי דמי.
 (ז) ובכתיב נוסף: אמר
 (ח) גיטין פ"א. עדות
 פ"ד מ"ו תוספתא גיטין
 פ"ו ה"ט (ע"ש) מוס'
 עדות פ"ב ה"ד (ע"ש),
 (ט) (נדפ"ר): גדולות,
 (י) (נדפ"ר): מודים,
 (יא) (נדפ"ר): ובכתיב:
 (א) (נדפ"ר): ועין
 וחסרת בקרוביו ועין
 רש"י (ט) (ל"ג בקרוביו
 רש"י (ט) (בכתיב ר"ק
 נוסף: מנה ומחמים. ועין
 כתובות ט ע"ב), (ט) (ל"ג
 דלמרת. רש"י), (ט) (למקן
 עמדה ב"ג), (ט) (ל"ג
 אמרין). ובכתיב אמר.
 (ט) (ל"ג אמרין). ובכתיב
 אמרין), (ט) (נשבעת מ
 ע"א), (ק) (בכתיב ר"ק:
 דלכדיהו אי קדושין גמרינן
 דהוה נאמן לאסור א"ע.
 וב"ר: דהוה לאו קרובין
 גמורים מבחי. ועין
 רש"י (ט) (נשבעת מ
 צ"מ פ"ז ד"ה מן תוס' יומא
 ע" ד"ה מ'),

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואם נתן
 גט מעצמו כופין וכו'
 שררי לא רצה להוכיח
 מהאמרוזים. וסג"ג זה
 כתבו תוס' לעיל דף
 כב ע"ב ד"ה לאסור א"ע
 ועין כתובות דף מ"ד
 ע"א דמ"ה ובלמא וב"ר
 מדרש דף עב ע"א ד"ה
 וענין הלכה:

מוסף רש"י

הוא אסור בקרובותיה.
 צביאה וצבה ואחותיה.
 דשוינהו אפשה חתיכה
 דאיסורא (כתובות ט).
 והיא מותרת בקרוביו.
 שהי אינה מודה בקדושין
 (שם). אין ולא ורפאי
 בדיה. רפואה היתה
 התשובה צפוי אם לאסור
 אם להסיר (שבת ק"ג).
 תמלה אמר אין וזכר ואמר
 לא, רפוי היה הדבר צדו,
 שלא היה יודע טעמו של
 דבר יפה (ב"ב טד).